

дѣло начинава съ позволеніе на Цариградскійтъ Патріархъ Странный, говорѣ, отговоръ, понеже какъѣ вѣшавинѣ има Цариградскійтъ Патріархъ и въ Българьтъ? Онъ нѣма ни-каквы законны правдини да ся вѣшае и да ся распореду-ва въ Българіа; понеже тіа правдини принадлежатъ само на нейный Архіепископъ, каквото на нейна собственпа глава“ (75). Изъ тѣхъ Теофилаковы слова ясно видиме, що каквото Българіа така исто и нейни Архіепископы нимадо не за-висѣли отъ Цариградскій Патріархъ, а пакъ, отъ римскій па-па нито да ся помисли, и що нито тому, нито другому не са давади нито най-малкы смѣтки (отчеты) за управление на Българіа и на Българскытъ Іерархически столнины, и що слѣдующе Архіепископытъ Български стѣпали на Архіе-пископскытъ си степени съ согласіето и утвържденіе на Царя, а не на Цариградскійтъ Патріархъ или на римскійтъ папа, който беше веке чуждъ заради православныхъ Архіепископ-ства и заради православна Церковь и Христіанство.

Що наистина Българіа и нейныхъ Іерархически столнины независѣха нито отъ Цариградскійтъ Патріархъ, нито отъ римскійтъ папа, а си ся управляваха само отъ свой си Ох-ридскій Архіепископъ, на това имаме ясны и очевидны сви-дѣтельства у слѣдующи писатели. Така напримѣръ :

а) Вышепомянутый Блаженный Теофилактъ на писмо скоп-скаго градоначальника отговара : „Не прилично е вамъ да ся вѣшате въ великы и страшны дѣла, и намъ не е при-стойно така безразсудно да дариме священныхъ работы, как-вото милость, защото отъ Епископытъ, които са рукополо-жены отъ насъ, единъ пріеха Епископство заради служе-ніето си на тукашна църква. Заради нѣхно благочестіе и под-визи, каквото епископътъ въ Моравіѣ и въ Призренѣ, дру-зи заради това, защото ся прославиха въ Цариградъ съ Кра-снорѣчіето си и съ проповѣдь, каквото Епископътъ въ Ка-